

DOKTER VAN MONTFORT.

Dokter Van Montfort van Heist-op-den-Berg zat in zijn gezellige, warme kamer, genietend van de rust na een drukke dag.

't Was guur weer. De wind floot huilend langs het huis, rukte aan deuren en vensters, zodat de vlammen in de haard hoog opsloegen.

Dokter zijn, was toen geen gemakkelijk beroep. Men riep Van Montfort naar de meest afgelegen hoeken en gehuchten, ver over de heide of in de bossen.

De wegen waren een groot gedeelte van het jaar onbegaanbaar, ja, soms waren er geen wegen naar de hutten, waar de hulp van de geneesheer dringend nodig was.

En de meeste klanten van Van Montfort waren arm, konden dus niet betalen. Maar nooit dacht de brave dokter er over na of een rijke of arme hem haalde;

nooit weigerde hij mee te gaan, al was het weer ook nog zo ongunstig, het uur zo laat.

Dokter Van Montfort was vol opoffering en naastenliefde en beschouwde zijn ambt als iets heiligs.

— Nu zit ge toch eens rustig, Bernard sprak zijn vrouw, de kamer binnentredend met een glas warme wijn, voor haar echtgenoot bestemd. Ge hebt vandaag veel gewerkt en ge zijt zeker zeer vermoeid.

— Och, dat gaat nog al, Mietje, antwoordde de geneesheer op zijn altijd vrolijke toon.

Ge hebt me daar een lekker glaasje klaar gemaakt. Dat verwarmt, hoor! En nu stop ik mijn pijp en gaan we wat babbelen.

— Weet ge iets van de arme Andries? vroeg de vrouw.

— Andries Vroonen!

— Ja. 't Is toch waar, wat ik heden middag vernam, dat hij aangerand is geworden.

— Dus weet ge het al?

— Zoals ge hoort! Zal hij nog te redden zijn, hij is immers niet dood?

— Helaas, hij was dood, toen ik er bij kwam.

— Dood! herhaalde de vrouw verschrikt.

— Die aanranding heeft op klaarlichte dag plaats gehad.

— En Andries is dood!

— Ja, hij is met de arme Siska van de Beerselschrans in de dood verenigd.

— En zijn moeder!

— Die heb ik ook bezocht.

— Ze is dus ziek?

— Dat verwondert mij niet! Ze is ziek van schrik en van droefheid. Welk een vreselijke slag ook voor haar! Eerst de moord op Siska, haar aanstaande schoondochter, die ze als een eigen kind beminde. En nu haar brave zoon gedood!

— Maar hoe is het eigenlijk gebeurd?

— Cartouche!

— Hoelang zal die wrede moordenaar nog blijven rondlopen.

— Wel ge weet, dat Andries Vroonen gezworen had zijn verloofde te wreken.

Dat scheen nu zijn levensdoel, zijn enige bekommernis! Deze middag kwam hij van Putte. In de nabijheid van het dorp werd Cartouche gezien. Men veronderstelt, dat beide mannen elkander ontmoet hebben. Wat is er gebeurd? Niemand weet het, want Andries is dood en Cartouche natuurlijk onvindbaar, tot hij door een nieuwe schurkenstreek weer de bevolking opschrikt.

— En was Andries dood toen ge er bij kwaamt?

— Ja.

— Wie heeft de arme jongen gevonden?

— Peer Deswert, onze veldwachter, die, zoals ge weet, altijd op de loer ligt, om Cartouche's gangen na te speuren. De een of andere dag zal men Peer's lijk ook nog eens vinden. Ik was bij de weduwe Verachters, die ziek is, toen men mij roepen kwam.

Ik reed seffens naar Putte. Er waren enige krijgslieden, Fransen, die nu genoeg praat hadden, maar Cartouche ver uit de weg bleven. 't Was al duister... Vroonen lag daar op een kleed uitgestrekt, omringd door de soldaten, waarvan

een, een fakkel droeg. Ik onderzocht de arme jongen, maar hij was al lang dood.
't Lijk is naar Heist gebracht.

— En wie heeft de ongelukkige moeder de vreselijke tijding gebracht ?

— Wie zou het anders gedaan hebben dan ik !

Wij hebben de dode langs een omweg in 't dorp gebracht, om een oloop te vermijden.

— Had Andries veel wonden ?

— Eén slechts... maar in de hartstreek. Een kogel heeft zijn hart getroffen.

— Dat brave, trouwe hart ! zei mevrouw Van Montfort met een snik in de keel.

— Dat moogt ge wel zeggen.

— Nu kunnen ze hem naast Siska begraven.

— En spoedig nog een derde graf maken, voegde de geneesheer er bij.

— Voor zijn moeder ?

— Ja. Toen ik haar huis binnen trad, zag vrouw Vroonen, dat er iets ernstig gebeurd was, of liever ze gevoelde het, want ze riep voor ik één woord zeggen kon. « Er is wat voorgevallen met Andries ».

— En gij moest u goed houden !

— Ik beken, dat ik met de arme vrouw mee geweend heb. Kalm, vrouw Vroonen, zei ik eerst.

— Ik kan alles horen, zeg de waarheid, dokter ! riep ze, terwijl ze beefde.

— Andries heeft wat gekregen, zei ik.

— Hij is vermoord, nietwaar ! riep ze.

En toen was al mijn bedaardheid weg. Ik barstte in tranen los. Hoe ik het verteld heb, weet ik niet meer. Plotseling zag ik, dat vrouw Vroonen in bezwijming lag. Met gebuurvrouwen legde ik haar te bed. Ze kreeg na enige tijd het bewustzijn terug... maar scheen erg ziek. Nu moet ik nog eens naar haar toe. Ge zult mij niet weerhouden, niet waar ?

— Natuurlijk niet.

— Ik keer spoedig terug, hernam de dokter van zijn zetel oprijzend.

— Maar ik ga mee.

— Mee, Mietje... mee naar vrouw Vroonen ? Waarom ?

— Omdat ik bij haar waken en haar vertroosten wil, de arme, arme moeder !

— Blijf liever thuis !

— Neen, ik ga mee, ik ga mee ! Ik wil ook koppig zijn, zoals gij, als er geholpen moet worden.

— Maar, Mietje, ge zijt zelf niet sterk.

— Ik ga mee ! Kom, laat ons tot haar gaan !

Dokter Van Montfort stond gedurende enige ogenblikken besluiteloos.

Hij wist, welke ziekte de weduwe Vroonen nu had... hij wist, wat er gebeuren zou !

— Mietje, blijf nu thuis, ik zal spoedig terugkeren, zei de geneesheer weer.

— Ik ga mee ! hernam de vrouw beslist. Och, toe, tracht nu niet mij te weerhouden. Uw pogingen zullen toch te vergeefs zijn. Ik ken zowel mijn plicht als gij, man !

— Nu 't zij zo !

De dokter en zijn echtgenote verlieten het huis.

THE HISTORY OF THE
NORWICH AND
BARKLANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955